

Femeile știu să iubească

Flavius

Spânzurată de clipa nefericită
foamea mea lăuntrică ieșea printre dinți,
rodea câteva pofte dintre sânii tăi
coțți ca niște căpșuni gigantice.

Noaptea de sirenă
răscolește ca pe nebun biserica
din șaua dealului cu fața spre apus
unde țăranii își spală păcatele la spovedanie,
gândurile lor capătă durerea vinovată
ce lecuiește sufletul.
Întregul trup dezbrăcat de suferință
se transformă în forme de recunoaștere
a limitelor dincolo de care nu se poate trece.

Oricum ar fi, femeile știu să iubească
și nu sunt un vânat ușor,
imaginea lor aparent domestică
rupe timpul în bucăți rostogolite pe caldarâm
de care se împiedică bărbații
și nu le mai uită.